

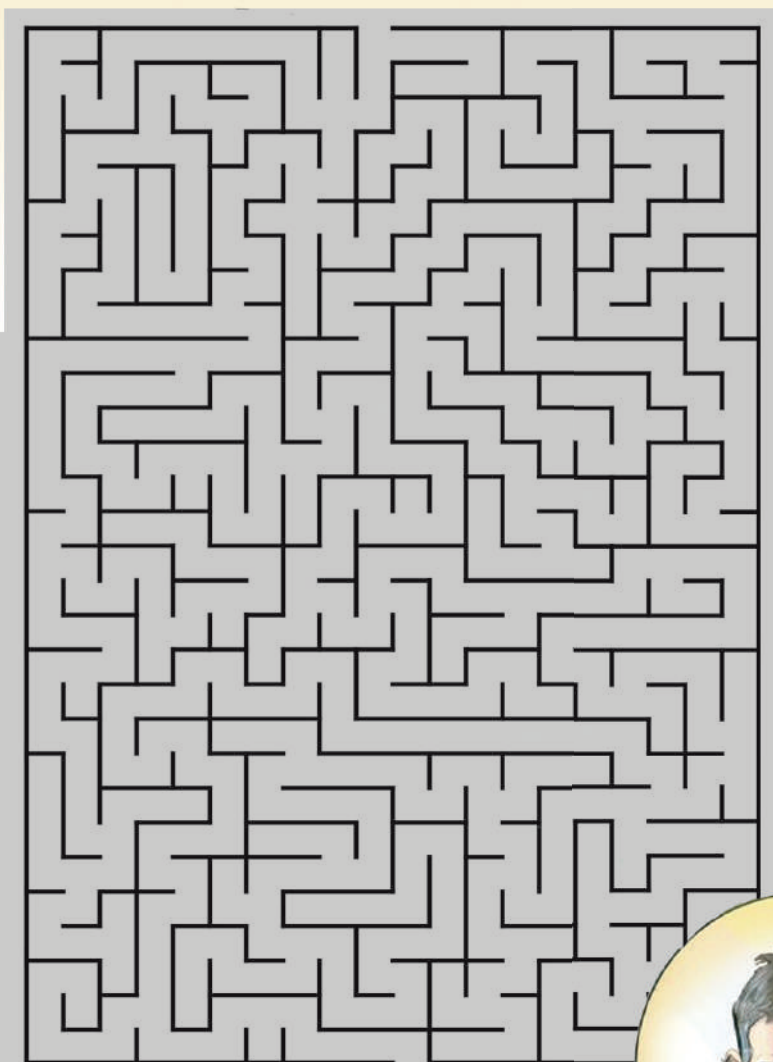
Детско списание

Камбанка

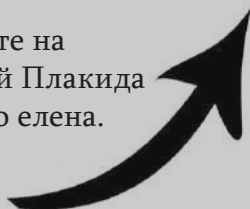
Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна

брой 2 (год. 10) септември, 2021

С благословението на Варненския и Великопреславски Митрополит Йоан

Помогнете на
Свети Евстатий Плакида
да стигне до елена.

ЖИТЦЯ НА СВЕТИ

СВЕТИ ЕВСТАТИЙ ПЛАКИДА

Чества се на 20 септември

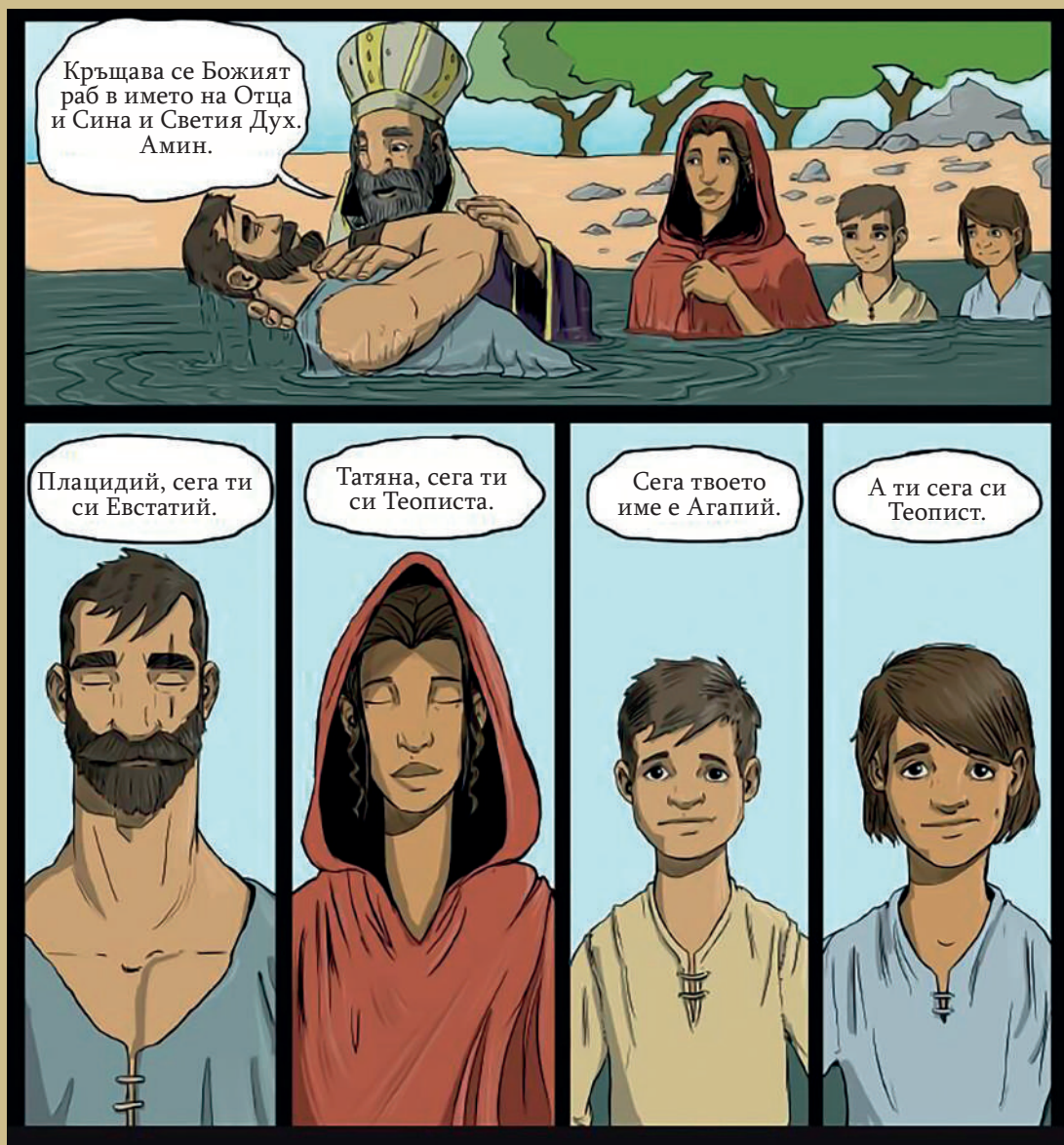
Р края на първи век Римската империя водела многочислени войни със съседните страни, и сред пълководците изпъквал Плацидий. Той бил непобедим в битките и се сражавал рамо до рамо с войниците си, които го боготворяли. Плацидий бил добър към тях и великодушен към пленниците. Затова във войската получил прозвището Плакида, което означава „добряк“.

Плакида бил езичник, но бил необикновено добър и милостив. В мирно време той освобождавал невинните от тъмниците, щедро раздавал милостиня на бедните и с готовност помагал на всички, които са в беда. Плакида бил приятел на самия император Траян. Със съпругата си Татяна живеели в голямо разкошно имение, имали много слуги и възпитавали двамата си сина. Склонността на Плакида към доброто не останала незабелязана от Бога. Той Сам открил Себе си на смелия пълководец.

Плакида бил на лов и преследвал елен. Взимайки преднина пред слугите си, той подгонил елена към една скала и насочвайки в него лъка си, видял между еленовите рога сияещ Кръст.

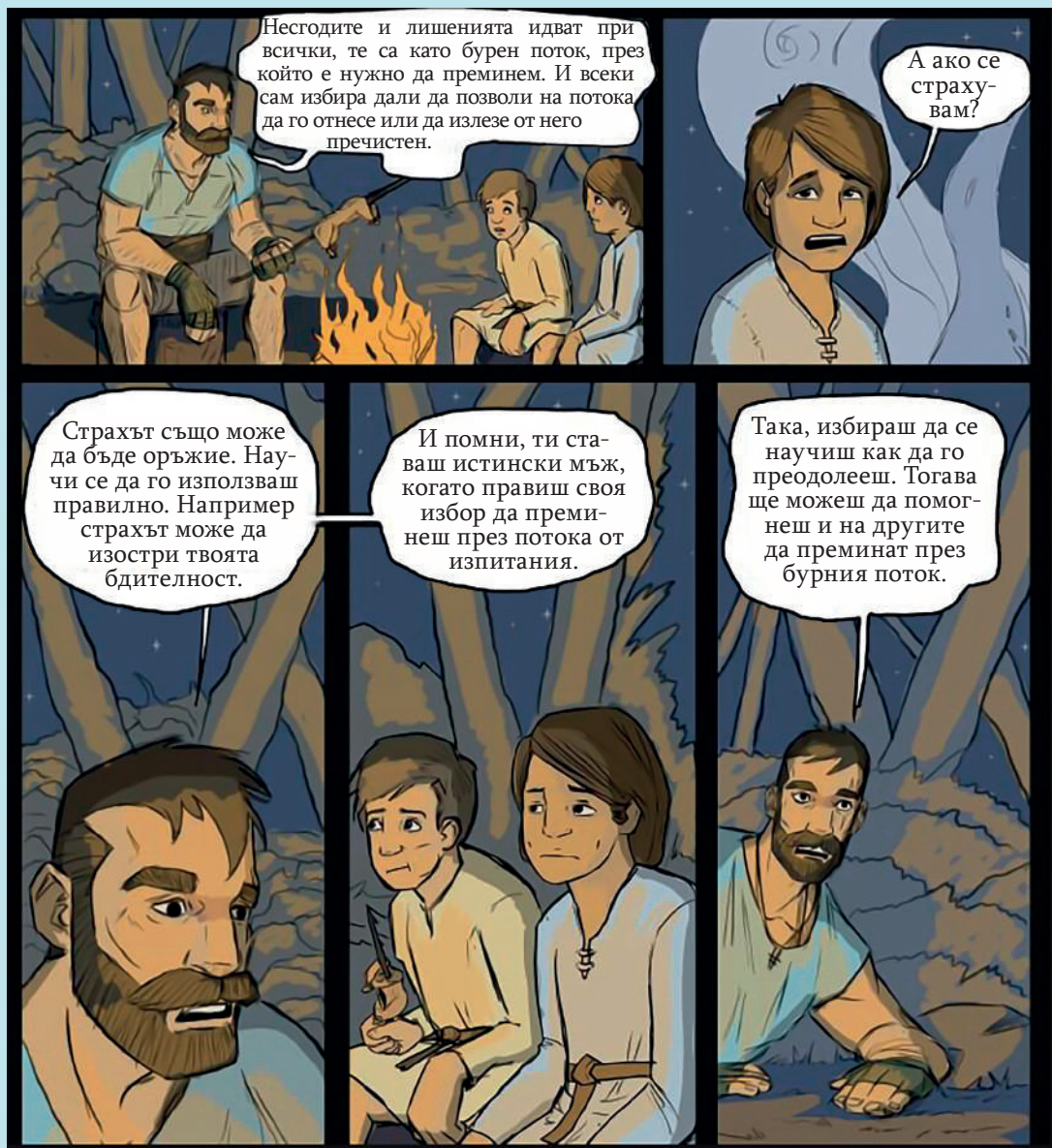

Сам Бог наставил Плакида къде да иде, за да се кръсти. Същата нощ Плакида заедно с цялото си семейство тайно приел кръщение. Дадено му било името Евстатий, което означава твърдостящ.

Скоро след това започнали изпитания, за които Сам Бог предупредил своя угодник. В техните земи дошла чума. Загинали слугите му, добитъка му, нашествие на скакълци погубило реколтата му. Към големите материални лишения, се прибавили оскъблението от предишните му приятели. Ставайки последен бедняк, Плакида узнал, че повечето от тях са ценяли в него само богатството му. Те го изоставили в нещастие. Евстатий преживял това много тежко. Заедно със семейството си напуснал блестящия от разкош и пороци Рим и поел с кораб към Египет. Капитанът на кораба се оказал разбойник. Той изхвърлил Плакида и синовете му от кораба и отвлякъл красивата му съпруга.

Плакида и децата се спасили и продължили пътя си през гората, смазани от мъка. Те не знаели, че това е само началото на скърбите. Бурна река преградила пътя им. Решили да пренощуват край нея, а на другия ден да продължат нататък.

На сутринта Евстатий преминал през реката, носейки на раменете си едното дете. Оставяйки го на брега, тръгнал обратно, за да вземе другото. Изведнъж зад гърба му се чул сърцераздиращ детски вик. Плакида се обърнал и видял как огромен лъв отнася момчето му. Тръгнал да се връща през бурната река, но няма можеш да догониш лъв. Съкрушен, той отново тръгнал към отсрещния бряг, ала какъв бил неговият ужас, когато видял как вълк отмъква другото му дете. Нима може да има по-голяма болка от тази, която изпитал Плакида? Той стоял наред реката, сякаш потопен в сълзите си.

Евстатий загубил всичко, което имал, но не възроптал срещу Бога, а с пълно доверие отправил молитва към Него, а Бог укрепил своя угодник, защото без Божията помощ

човек не би могъл да преживее всичко това.

Бившият пълководец и богаташ стигнал селището Вадисис. Останал да живее там 15 години, като се хващал на всякаква работа и бил слуга на всеки. През цялото време бил пример за християнски добродетелен начин на живот и не спирал да се моли за своята съпруга и синове, считайки ги за отдавна загинали.

А Бог устроил така, че синовете му останали живи. Пастири спасили едното дете от лъва, а земеделци – другото от вълка. Те пораснали в съседното селище, срещнали се след години и станали неразделни приятели, без да знаят, че са родни братя. Съпругата му също по чудо се спасила. Капитанът – разбойник загинал още същия ден, а тя била пусната на свобода в чужда страна, където работела като градинарка и не преставала да се моли за съпруга и децата си.

Варварските орди нападнали Римската империя и завзели няколко града. Император Траян си спомнил за бившия военачалник Плакида, който неведнъж отблъсквал с успех враговете. Той знаел, че само едното споменаване на неговото име ще ги ужаси. Заповядал да го намерят, за да му повери наново командването на войската. Търсили го, но никой не знаел къде е. Двама от най-близките му приятели се наели да го открият. Обиколили много провинции и най-сетне по Божи промисъл стигнали и до Вадисис. Добър човек ги срещнал на пътя, не познавал Плакида, но бил гостоприемен и ги настанил в дома си. Прислужвал им като роб, гощавал ги, слушал разговорите им и излизал навън да изтрие сълзите си. Войниците започнали да се вглеждат все повече в своя добър домакин и да откриват познати черти в лицето му. Сетили се, че техният стар приятел Плакида има голям белег на шията, получен в битка. Белегът го издал. Викове на радост, прегръдки и искрени сълзи съпътствали откритието. Евстатий разбрал, че е дошъл краят на изпитанията. Цялото село се събрало да гледа как техният беден до вчера слуга, сега седял на коня си в целия блясък на златните одежди на велик римски пълководец. Хората припадали в нозете му и молели за прошка за обидите и несправедливостите, които му били причинили през годините и го изпратили с ликуване към Рим. А там, самият император го приел с почести и го назначил за върховен началник на римската войска. Запознавайки се с обстановката, Евстатий обявил, че събира войска. В Рим се стекли здрави силни мъже от всички провинции. Сред тях били и двамата му синове – Агапий и Теопист. Двамата били назначени за телохранители на баща си. Походът срещу варварите завършил с блестящ успех. Армията на Евстатий навсякъде била посрещана тържествено – с дъжд от розови листенца, със звуците на тръби и с възторжените викове на ликуващия народ. Един ден войниците спрели да лагеруват в селището, където живеела жената на Евстатий. Агапий и Теопист опънали палатката си в близост до нейния дом и тя дочула разговора им, в който те си спомняли за своето детство. Младежите разбрали, че са родни братя. А майката загубила сили от това, което било открито по Божи промисъл, се обливала в сълзи и не смеела да отиде при децата си, срамувайки се от своята бедност.

Теописта решила да следва войската до самия Рим, за да бъде по-близо до своите синове. С молба да ѝ бъде разрешено да стори това, тя отишла при пълководеца Евстатий. Той я приел великодушно. Тя го познала, а той нея – не.

– Помниш ли ти, Евстатие онзи елен с кръста между рогата, помниш ли жена си Теописта? – го попитала тя.

Очите на пълководеца се напълнили със сълзи. Той прегърнал жена си, а след като тя му разказала за това, че е познала синовете им, той веднага заповядал да ги доведат. Явилите се Агапий и Теопист видели пред себе си своя генерал и редом с него една бедна жена. Толкова познати и мили им се сторили тези двама души сега, когато стояли

редом един до друг. В тях момчетата разпознали своите родители.

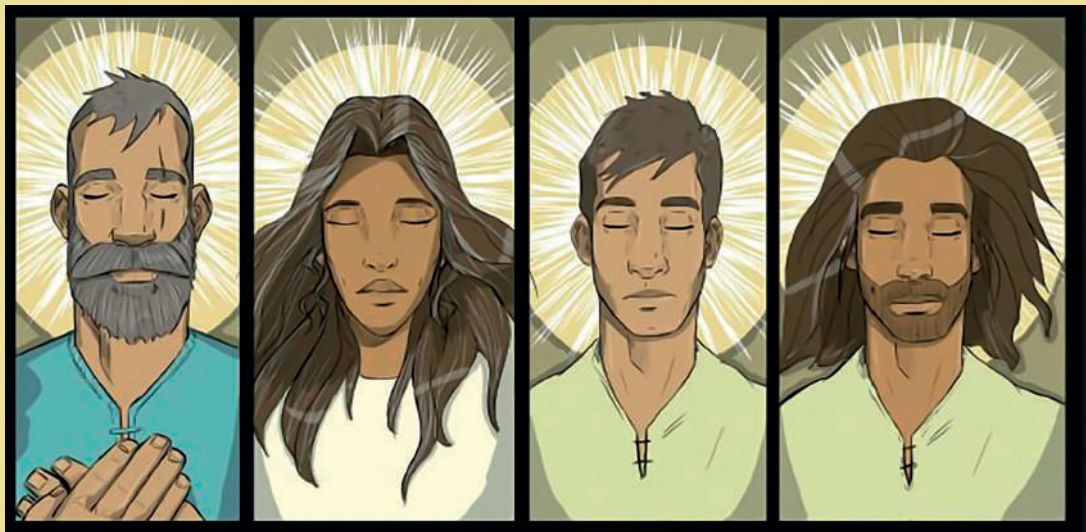
След толкова години на раздяла, мъки и изпитания, по Божи промисъл те отново били заедно. В цялата войска се разпространила новината, че техният любим пълководец е намерил семейството си и войниците се радвали на това повече, отколкото на победата над враговете.

По пътя към Рим умрял император Траян и на трона се възкачил поредният кървав гонител на християните – Адриан. Решавайки да принесе благодарствени жертви на идолите заради удържаната победа, императорът се отправил с цялата си свита в езическия храм. Само Евстатий останал пред входа. Така станало ясно, че прославеният пълководец е християнин. А това означавало, че ще бъде осъден на смърт.

Снели от Плакида всички звания и титли. Той и семейството му били хвърлени на арената за зрелищна храна на лъвовете. Животните обаче не ги докоснали.

Тогава императорът измислил за тях друга смъртна присъда – чрез меден бик. Кух отвътре, бикът бил нажежаван до побеляване в огън, а хората намиращи се в търбуха му, се превръщали в пепел. Но Евстатий, Теописта, Агапий и Теопист отивали на смърт като на празник, смъртта била за тях начало на вечен живот.

След няколко дни, когато бикът изстинал, всички видели, че семейството на Евстатий е предало Богу дух, без при това и косъм от главата им да е обгорен, а лицата им били прекрасни. Народът застинал от удивление и в замрелия от тишината въздух, нечий глас пронизал сърцата на всички: „Велик е християнският Бог!”

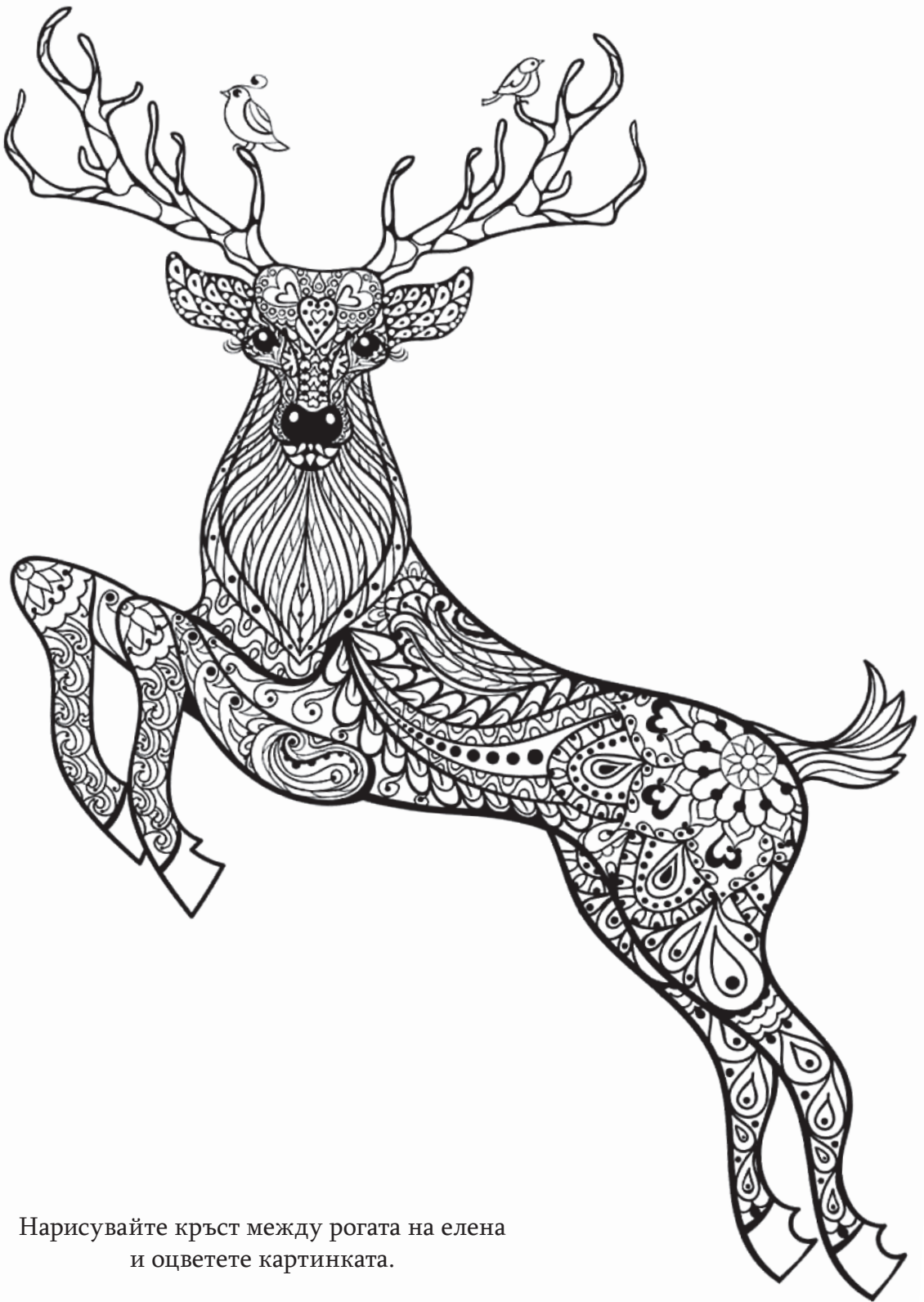

Народът освиркал император Адриан, заради това, че е лишил империята от такъв достоен и нужен човек. А светите мъченици били погребани като християни.

В Римската провинция Тиволи, там където еленът се явил на Евстатий, сега се намира църквата Санта-Мария де ла Менторелла.

Мощите на светите мъченици са се съхранили и до днес. Основната им част се намира в Рим - в църквата на свети Евстатий, построена на мястото на смъртта на светите мъченици. На покрива на храма има скулптура на глава на елен с кръст между рогата.

илюстрации от комикса "Кръст и елен" на Габриел Уилсън
Превод и преработка от руски език: Йоанна Калешева

Нарисувайте кръст между рогата на елена
и оцветете картинката.

Историч от патерика

СИЛАТА НА МОЛИТВАТА

Вдна ранна утрин старецът Амон решил да навести друг старец на име Антоний.

Предстоял му дълъг път. Старецът вървял дълго през знойната пустиня и изведнъж разбрал, че се е отклонил от верния път.

Нощта вече настъпвала, а Амон не знаел накъде да продължи. Тъмнината го обгърнала и той решил да подремне, за да събере сили. Скоро след това се събудил и се отдал на искрена сърдечна молитва:

– Моля Те, Господи Боже мой, не погубвай Своего създание!

И изведнъж в небето над него се появила човешка ръка. Тя му показвала пътя, докато не го завела до пещерата на стареца Антоний.

„Камбанка“ ви разказва...

НАЙ-ДОБРИЯТ УЧИТЕЛ

Родителите избраха за сина си най-добрия учител. На сутринта дядото поведе внука си към училището. Когато влязоха в двора, ги наобиколиха група деца.

– Колко смешен дядо! – засмя се едно от момчетата.

– Ей, малък щиско, – сбърчи лицето си друго.

Децата викаха и скачаха около дядо-

то и внука, докато учителят не звънна на звънеца, обявявайки началото на урока.

Дядото решително хвана внука си за ръката и излезе на улицата.

– Ура, няма да ходя на училище! – радваше момчето.

– Ще ходиш, но не тук, – сърдито отговори дядо му. – Аз сам ще ти намеря училище.

Дядото отведе внука си вкъщи. Остави

го на баба му и тръгна да търси най-добрия учител. Виждайки училищна сграда, той влезаше в двора и чакаше учителят да пусне децата в междучасие. В някои училища децата не обръщаха внимание на стареца, в други – му се подиграваха. Дядото мълчаливо си тръгваше.

Накрая, влезе в мъничкото дворче на ниска сграда и уморено се облегна на оградата. Завъня училищният звънец и децата се изсипаха в двора.

- Дядо, лошо ли Ви е? Да ви донеса ли вода? – чу се детски глас.

- Тук има пейка, елате да седнете, моля! – предложи едно момче.

- Да извикам ли учителя? – попита друго.

Скоро на двора излезе и младият учител. Дядото го поздрави и каза:

- Най-сетне намерих най-доброто училище за моя внук.

- Грешите, господине. Нашето училище не е най-доброто. Малко е и доста тясно.

Старецът нищо не каза. Уговори се за всичко с учителя и си отиде. Вечерта майката на момчето попита дядото:

- Татко, ти си неграмотен. Защо си мислиш, че си намерил най-добрия учител?

- Учителите се познават по учениците! – отвърна старецът.

Автор: Александра Лопатина

Истински историч за доброто

ДА СЕ ПОВОЗИМ НА ТЕСНОЛИНЕЙКА

Казвам се Кристиян и се намираме в Цепина - малка, вече недействаща гара по линията на родопската теснолинейка, понастоящем Дом-музей на теснолинейката.

Един ден през 2015 г., спрях пред гарата с колата и ми стана тъжно. Всичко беше порутено — нямаше табела, прозорци, всичко беше изкорубено и разбито. Казах си, че не мога да го оставя така и реших да се захвана и да приведа

във вид това място. И така през лятото на същата година отидохме с двама приятели със 100 стръка здравец, много чували и ръкавици и запретнахме ръкави. Бяха минали 13 години, откакто гарата е била затворена. Отне ни 2 години, за да я приведем във вид. Както се казва, дадох живота си на тази гара — ден и нощ бях там, във всеки свободен миг. Мазах, шпакловах, боядисвах, научих се да бъда майстор, само и само да я направя приветлива, така че да

привлича хора. Постепенно покрай мен и друг се запалиха и започнаха да даряват свои лични средства, а пък аз започнах да водя отчет. Така през 2017-а успяхме да реставрираме и отворим този своеобразен музей на теснолинейката с над 400 снимки и документи от първата копка до днес.

След това, през 2018-а, учителката ми по география от гимназията предложи да

направим сдружение. Вече участваха достатъчно хора, бяхме правили събития, музеят беше налице и имаше нужда всичко това да звучи малко по-сериозно, най-вече заради съмишлениците, които бяхме привлекли.

Така учредихме сдружение „За теснолинейката”, в което днес членуват 60 души от цялата страна. Всеки помага с каквото може.

Разбира се, извървахме много път, докато стигнем до тук. Всичко започна от една екскурзия с приятели през зимата на 2010-та, точно преди Нова година. Бяхме трима и решихме да се повозим и отидем до Велинград. Върховете бяха напудрени и влакчето се виеше през гори и хълмове. Толкова ни хареса, че не слязохме и се возихме цял ден. Тогава за пръв път пътувах по-далече от Велинград. Видях Аврамово — най-високата гара на Балканите. Беше толкова интересно и непознато, че започнах да си правя такива екскурзии поне 2 пъти в месеца с приятели. Всичко беше хубаво, докато в края на 2012-а БДЖ реши да спре редица влакове, в това число и да махне вечерния влак на теснолинейката.

Возейки се често, виждах мъката на хората, защото те всеки ден се прибираха от работа с влакчето нагоре към планините и градовете, а влакче вече нямаше. Стана така, че хората започнаха да напускат ра-

бота, а други — да спят по гарите. Тогава аз бях 12-и клас и в училище трябваше да направим проект, който да е обществено полезен. С моя приятел започнахме да пишем проект за теснолинейката под надслов „Тайните на тесния път”. Шестима си я изкарах (смее се), но това положи началото на борбата да върнем теснолинейката, така че тя да е удобна за хората в

района, за които е единствен начин за придвижване. Писах писма, смених се правителства, писах още писма, всеки ден се возех, наблюдавах и събирах данни за пътничкопотока — колко

хора и откъде пътуват за работа, в кои дни, кои са туристи. Събирах всякаква информация, за да може писмата ми да бъдат подкрепени от цифри. Хората не искаха кой знае какво, просто влакчето да пътува, така че да е удобно. Направих петиция, която събра 11 хиляди подписа за отрицателно време. Така вече нямаше как властите да ми обърнат гръб и освен през седмицата, броят на влакчетата се увеличи през уикенда и вечерната теснолинейка беше възстановена.

Най-много се радвам, че хората се почувстваха чути. От друга страна, влакчето наистина е туристическа забележителност и буди интерес. То си остава и моя страст, и сантимент. Гордея се, че днес, 100 години след първата копка на линията, можем да празнуваме юбилеен месец, в който да привличаме все повече почитатели на това влакче, движещо се по толкова тясна линия, но предизвикващо все по-широк интерес.”

2021 е Европейска година на железопътния транспорт!

Децата по света

И СВЕТИИТЕ СА БИЛИ ДЕЦА

Свети Паисий Светогорец

Свети Паисий Светогорец се родил на 25 юли 1924 година във Фараса, Кападокия. Нарекли го Арсений. Бил осмото от десетте деца в семейството на благословените Продромус и Евлогия. Когато Арсений бил само на 40 дни, се преместили да живеят в Гърция. Вместо приказки и разкази, му разказвали за живота и чудесата на свети Арсений.

В него се породило възхищение и любов към Хаджиефенди, както наричали свети Арсений. Още от малък искал и той да стане монах, за да прилича на своя светия. След свети Арсений личността, която благотворно повлияла върху целия му живот, била майка му, към която чувствал особена любов и ѝ помагал, колкото можел. Два пъти на ден цялото семейство се молело пред иконостаса. Майка му обаче продължавала да се моли и когато вършела къщната работа, повтаряйки Иисусовата молитва. Благочестието на родителите му било такова, че дори на хармана вземали със себе си нафора. Малкият Арсений с любознателността и съобразителността, които имал, бързо усвоявал всяко добро нещо, което чувал от родителите си.

Благочестивата жителка на Коница Кети Патера, по-голяма по възраст от него, разказва за Арсений: “Беше много привързан към Църквата. Веднъж го попиташ:

- Ял ли си нещо днес, детето ми?

- Не съм ял. Какво да ям, като майка ми вари всичките яденета в една и съща тенджерата - и месото, и постното. А тенджерата поема миризмата от месото и не мога да ям.

- Та нали майка ти е такава чистница и я мие с пепелява вода, детето ми!!

- Не мога да ям от нея - отговаряше.

И постеше, постеше постоянно и се отегляше някъде сам, за да се моли”.

“Когато бях още ученик, четях житията на светиите и оттогава желях да стана аскет. Често излизах извън селото. Тогава бях единадесетгодишен. Веднъж си набелязах една голяма скала. Рано сутринта тръгнах, за да се изкача и да стана стълпник. Скалата беше висока. С голямо усилие се изкачих и започнах да се моля. Когато изчерпах всичките си сили, започнах да си мисля: “Пустинниците са имали корени за ядене, малко водица, някоя и друга фурма... Ти нямаш нищо върху тази скала. Как ще живееш?” Накрая реших да сляза, но вече се бе свечерило. Слизането бе по-трудно, защото не виждах. С големи усилия слязох. Света Богородица ме опази и не се пребих по скалите”- разказва самият старец Паисий.

Сестра му Христина си спомня как, когато родителите им били на полето, започнало да вали. Арсений започнал да се притеснява за тях, че силно ще се намокрят. Взел по-малките си брат и сестра, застанали пред иконостаса, коленичили, помолили се и дъждът спрял. Когато падали мълнии, обикновено казвал: “Велико е името на Светата Троица!”.

Според свидетелствата на съучениците му в основното училище бил внимателно, благоразумно и обично дете, с особено внимание в държанието си и с благоговение в часовете по вероучение. Бил добър ученик, умен, съобразителен и себеотда-

ен. Обичта му към другите достигала до саможертва. Имал живи и изразителни очи, толкова искрящи, че го наричали "Гумбисия", което на фарасийски означава светулка. Малкият Арсений завършил основното училище с много добър успех и примерно поведение. Не пожелал обаче да продължи образованието си, понеже в Коница нямало гимназия, а искал да стане дърводелец, защото обикнал занаята на нашия Господ.

Свети Нектарий Егински

Свети Нектарий Егински е роден на 1 октомври 1846 в град Силиврия, на брега на Мраморно море, разположен на 20 километра от Константинопол и 10 км от Епиват. При кръщението получава името Анастасий и е третото от седем деца в семейството.

Когато научил 50-ти псалм, Анастасий имал навика да повтаря стиха: *"Беззаконните ще науча на Твоите пътища, и нечестивите към Тебе ще се обърнат"*, показвайки по този начин, че ще бъде учител на Църквата.

На седем години си направил малка книжка, в която искал да записва словата Божии. Призванието му личало и от навика да се качва на столовете, за да проповядва словото Божие, сякаш се намирал на амвона. Дарен с много силна памет, помнел всичко, което чувал в църквата и го разказвал вкъщи.

Основното си образование завършва в Силиврия. Колкото и да искал да учи, на 14 години се наложило да замине за Константинопол, за да търси работа. Започва работа като продавач. По този начин можел и да учи, и да подпомага семейството си. От любов към книгата и от желание да бъде полезен за християнството, събрал от Светото Писание, Светите Отци и антични философи пасажки, пълни с мъдрост и полезни за сърцето. След време редактирал написаните, на малки парчета хартия, слова и ги издал.

Свети Йоан Шанхайски

Свети Йоан Шанхайски, преди да бъде постриган за монах, се казвал Михаил. Той се родил на 4 юни 1896 година в Харковска губерния в Русия в благочестиво и дълбоко религиозно семейство.

Имал слабо здраве, често боледувал. Тихото и кротко момче винаги благодушно общувало с околните, избягвало шумните игри.

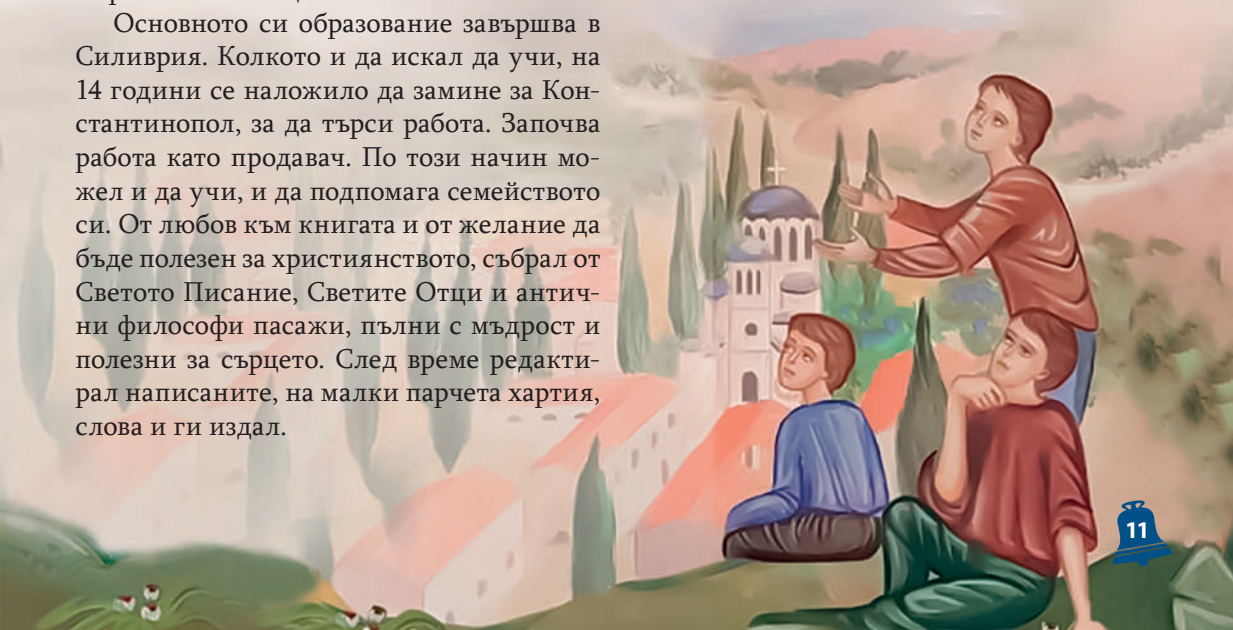
Вкъщи обичал да играе на „манастир“. Обличал фигурките на войници в самоделни монашески одежди и строял за тях „обител“ от играчките си. Определял устав и организирил монашеския живот.

Той бил замислено дете и от ранно детство се интересувал от религиозни въпроси. Много четял за това и даже подредил в стаята си малка библиотека от любимите си книги. От разказите на малкото момче, по-големите му брат и сестра научили много за живота на светиите и за историята на Русия.

Сериозното и задълбочено отношение на малкия Михаил към вярата произвело толкова дълбоко впечатление на френската гувернантка — католичка, която работела в дома им, че тя решила да стане православна. И Михаил, който тогава вече бил на 15 години, ѝ помогнал да се подготви за тази стъпка.

Подготви: Йоанна Калешева

Илюстрации от книгата
"Свети Нектарий Егински"

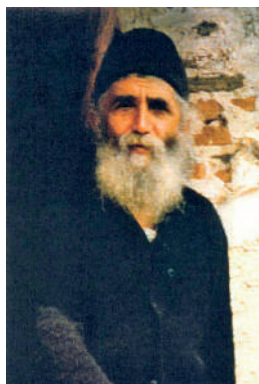

Иконостас

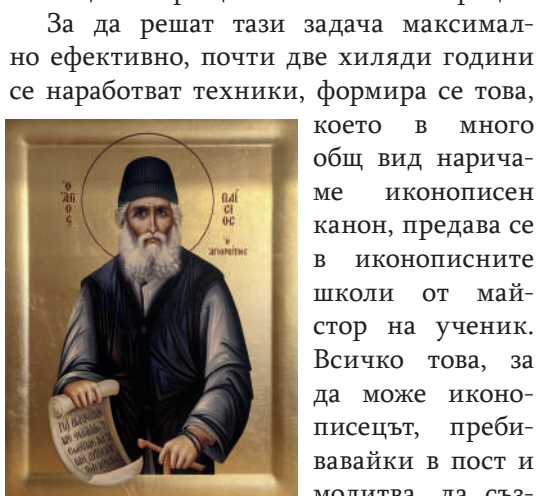

НУЖНИ ЛИ СА НИ ИКОНИТЕ НА СВЕТИИ, ЧИИТО СНИМКИ ИЛИ ПОРТРЕТИ СА СТИГНАЛИ ДО НАС?

Рсички вещи се създават с някаква цел. Художникът рисува картини, за да изрази своите чувства с помощта на средствата, които му дава живописиста. Той решава някаква декоративна или естетична задача. Задачата на фотографа е малко по-друга. На първо място снимката е документ. Забележителните фотографско-документалисти рисуват портрета на нашето време.

Христос. Непосредственият ѝ смисъл е помощта в обръщението ни към Твореца.

За да решат тази задача максимално ефективно, почти две хиляди години се наработват техники, формира се това, което в много общ вид наричаме иконописен канон, предава се в иконописните школи от майстор на ученик. Всичко това, за да може иконописецът, пребивавайки в пост и молитва, да създаде образ, който открива за нас, в нашата земна реалност, Божественият свят. Така че ние да не можем вече да се отвърнем от него и гледайки изображението, сърцето ни с лекота да се обръща към онзи, който е изобразен.

Ето защо иконописците продължават да изписват икони в нашия век на смартфоните.

Задачата на иконописеца се определя от това, което са формулирали отците на VII Вселенски Събор за иконопочитанието: въздавайки чест на образа, ние се покланяме на личността на изображението; и чрез всеки светия въздаваме чест и се покланяме на Първообраза — Бога.

По такъв начин, иконата е инструмент, който ни помага да се обръщаме към

Свети Паисий Светогорец

даде образ, който

Свети Нектарий Егински

Свети Йоан Шанхайски

МОЛИТВА

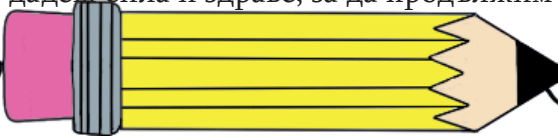
МОЛИТВА СЛЕД УЧЕНИЕ

Мили деца,

Освен, че е нужно да се помолим преди започване на учебните часове, то важно е след свършването им да благодарим на Господ. Независимо как е преминал учебният ден, сърдечната благодарност има голяма сила. Изричаме молитвата не само при успехи и добри оценки, а винаги, дори и при неблагоприятни и трудни моменти в училище. Изпитанията също са полезни и имат духовна полза за нас. Божията благодат ни е необходима, за да

имаме съсредоточаване, внимание, разбирание и добро усвояване на учебния материал. Изпросваме Божието благословение за родителите, учителите и всички, които ни помагат в придобиване на знания. Молим се Бог да ни дарува крепко здраве и сили, защото без тях няма как да продължим учението си. Нека не забравяме, всеки ден след прибирането ни от училище вкъщи, да застанем смирено и се помолим със следната молитва:

Благодарим Ти, Създателю наш,
задето си ни удостоил с Твоята благодат, за да внимаваме в учението.
Благослови нашите началници, родители и учители,
които ни ръководят в познание на доброто,
като ни дадеш сила и здраве, за да продължим това учение. Амин.

Подготви: ставрофорен иконом
Дончо Александров

А	Б	В	Г	Д	Е	Ж	З	И	Й	К	Л	Н	О	Р	С	Т	У	Ц
3	9	1	4	11	12	13	5	14	1	5	6	4	2	6	12	8	10	9
10		8	1	9	9			5	6	13	5	8	7	3	1	12		
8		16	4					16	7	15	10	11	10	7	14			
3			11					4	8	12	14	4	2	2	11			
7								6	1				9	6	3			
2								11					5		13			
								13					10					
								3					12					
								7					15					

Следвайки поредността на цифрите и цветовете ще разберете имената на светиите, които помагат в учението.

Знаете ли, че...

Църквата „Свети свети Теодор Тирон и Теодор Стратилат“ в разложкото село Добърско в България е филиал на Националния исторически музей и е национален паметник на културата под защитата на Юнеско. В нея има запазени ценни стенописи от преди повече от 400 г. В книгата на Кенет Кларк „Цивилизацията“, където авторът е събрал голяма част от световноизвестните забележителности, също е отделено място на тази църква.

Тя се намира в самия център на Добърско, което съществувало още преди България да падне под турско иго. Жителите му се занимавали основно с търговия. В началото на XVII в. те изградили църквата, която според ктиторския надпис била изписана през 1614 г., но има предположения, че е построена по-рано. Средства за това събрали няколко семейства, видни жители на селото. Особени заслуги за изграждането и стенописването на храма имал ктиторът* Хасия Богданов. В отделен надпис в църквата е отбелязано, че той решил да я съгради след като се поклонил на Божи гроб. Тя носи имената на византийските войни „Св. Теодор Тирон и Св. Теодор Стратилат“, живяли в началото на IV век.

Св. Теодор Тирон бил млад войник, в град Амасий, в малоазийската област Понт. Искали да го принудят към жертвоприношение, но той заявил, че е християнин и няма да принесе жертва на идолите. Началниците на войските и на града го убеждавали да се покори, но Теодор продължил да изповядва Исус Христос като Бог Всевишен. Св. великомъченик Теодор Стратилат бил родом от Евхаита, назначен за стратилат - военачалник, в Ираклия край Черно море. Станал известен с добродетелния си живот, мъдрост и храброст. И двамата светци изтърпели много мъчения, но останали верни на Христа, удивлявайки с мъжеството и твърдата вяра. Така станали причина да приемат християнската вяра и много от свидетелите на техните страдания.

Храмът външно не се отличава от жилищните сгради - наполовина в земята, без камбанария и купол, с малки прозорчета-мазгали (както турците изисквали). Приблизителните му външни размери са 8,37 м дължина, 6,5 м широчина, 5,2 м височина. Градежът е от обработени камъни, като в горните части има украса с тухли. Покривът първоначално е бил с каменни плочи, а по-късно с турски керемиди. Богати са отвътре украсата и благолепието, впечатляващи са стенописите. На око-

ло 160 кв. м. вътрешна площ - над 400 са изографисаните образи и сцени. Подпис на зографите няма, защото този труд те са положили за слава Божия. Преди около 45 години реставраторът Петър Попов и архитект Златка Кирова почистили от наслоените сажди стенописите и обновили храма. Екипът, извършил почистването, оставил ивици, на които личи предишното състояние на фреските** от периода, когато църквата е била действаща и са горели свещи. Поразителните ярки цветове са запазени без реставрация. Много важно значение за това изиграло обстоятелството, че температурата в храма не пада под нула градуса. Тя се променя в зависимост от външната температура, но остава положителна и

извършените измервания показват, че не е имало замръзване. Над входната врата, в полукръгла ниша са изобразени светите великомъченици Теодор Тирон и Теодор Стратилат. Изписани са на останалото пространство: „Преображение Господне“; Божествена света литургия; старозаветни сцени; Св. Св. Константин и Елена; Св. Николай Чудотворец, Св. пророк Даниил;

строителите и ктиторите с макет на храма и мн. др. Иконостасът е от рядък тип – зид с два входа, върху който са монтирани иконите: „Христос Вседържител“, „Св. Йоан Предтеча“, „Св. Теодор Тирон и Св. Теодор Стратилат“, „Архангел Михаил“, „Богородица с Младенеца“. С резба и

позлата са украсени и царските двери.

Днес църквата е сред културните паметници, но е отворена за посетители. Въпреки желанието на светата Неврокопска митрополия, в нея богослужения все още не се извършват. Християните от село Добърско се черкуват само в църквата "Сретение Господне", построена през 1860 г. Тя също е обявена за паметник на културата.

***ктитор** или спомоществовател (на гръцки: κτήτωρ) е почетно наименование на лица, дарили земя за изграждане на манастир, църква или параклис. В миналото образите им се изографисвали в стенописите на църквата, построена с техни средства, като знак за благодарност.

****Фреска** - Рисушка с водни бои върху прясна мазилка, обикн. в църкви; стенопис.

Подготви: Миглена Стаматова

Подготви: Миглена Стаматова

ОДЕЯЛО

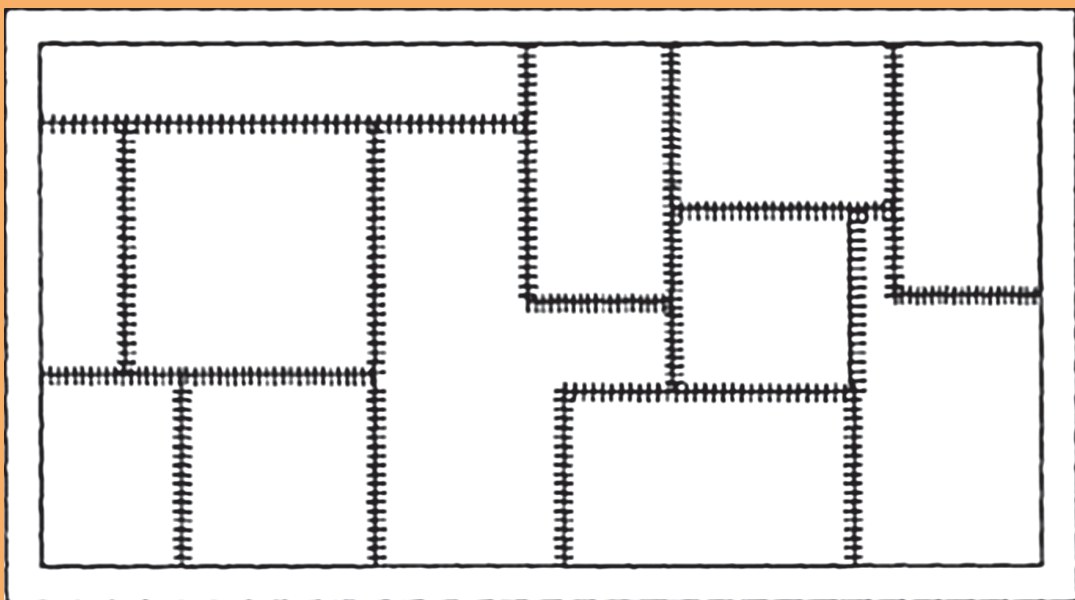
Рсички сили, рубли и копейки бяха дадени за възстановяване на храма. А монасите спяха на пода в полуразрушените килии, където духаше през прозорците и стените, а старата печка почти не даваше топлина. После падна сняг и половината братя се простудиха и легнаха болни. И тогава отецът - наместник се разпореди да подобрят храненето им и да дадат на всеки от монасите по едно топло одеяло. За одеялата е нужно да кажем, че по време на „окопния“ бит повечето поклонници нощуваха на пода в църквата. Одејла и дюшеци имаше само за старците и децата. А останалите спяха така: завиваш се с едната половина на палтото си, а другата постилаш под себе си. През нощта се събуждаш от студ. Затоплената от вечерта печка е изгаснала, а студът е сковал

стените. И изведнъж усещаш движение в храма – един след друг влизат монасите и завиват с одеялата си спящите хора. В полусънница забелязвам как и мен ме завива с одеяло отец Илий, а после отива и разпалва отново печката. Спиш на топло, сякаш си в прегръдката на Христос. И изведнъж се събуждаш от мисълта – на мен ми е топло, а как им е на другите? Но някой, вече стоплен, завива с одеялото си съседа, а той малко по-късно ще предаде одеялото си на друг. Когато мои познати ми дотягаха с въпросите защо съм се преместила от столицата в тази „дупка“, отговарях само с една дума: „Одејло“. Одејлото беше знак на Любовта.

Откъс от цикъла разкази
„Богомолците пристигнаха“

Автор: Нина Павлова

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

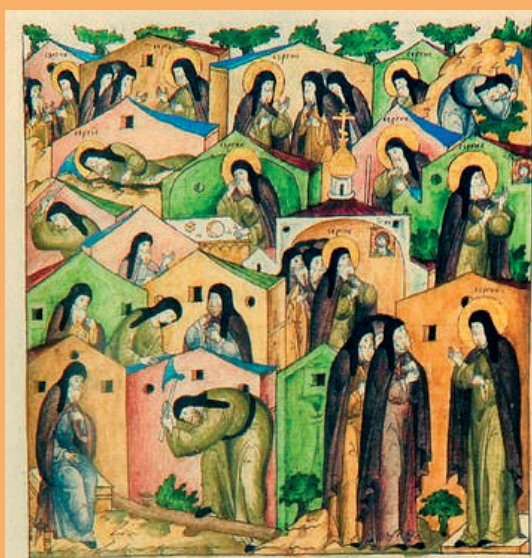

Тъй като одејлото е съшито от различни парчета плат, нарисуйте различни орнаменти на всяко късче (напр. точки, квадрати, райета, цветя, вълни и др.)

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА МОНАШЕСТВОТО?

Дкъпи деца,

Още в началото на християнската Църква е имало ярващи, които са се стремили към възвишен и чист духовен живот. Те са прекарвали по - голямата част от времето си в пост, молитва, въздържание, труд. В трети век се заражда монашеството. За негов основоположник се счита св. Антоний Велики, а за родина на монашеството се приема Египет. Монах е гръцка дума и означава един, сам, самотен. Монашкият живот не е за всеки човек. Нужно е да го чувства като призвание. Онези, които стават монаси, имат твърда вяра, отказват се от светския живот, не встъпват в брак, обричат се на послушание към ду-

ховните ръководители, доброволно се отказват от имуществото си и дори от рожденото си име. Монашеското служение е посветено изцяло на Бога. В повечето време то преминава в труд и молитва. Казват, че монашкият живот е подобен на ангелския. Избраните този път имат една цел, а именно да се доближат до Бога, да постигнат духовно извисяване и спасение на душата си. Монасите се молят за целия свят, за всички хора. Тяхното служение носи изключителна духовна полза за хората. Монасите живеят в манастири, които обикновено са отдалечени от населените места, за да има тишина и спокойствие при извършване на техния подвиг.

ставрофорен иконом Дончо Александров

Веднъж в монашеската килия на стареца Паисий Светогорец дошъл един човек и започнал да разпитва:

- Защо монасите седят в манастира? Защо не отиват на обществено служение в света?

- А нима фаровете не трябва да стоят на скалите? - отвърнал старецът.

- Или ще им наредите също да се преместят в града и да се присъединят към

работатата на уличните лампи?

Фаровете имат своето служение, а уличните лампи - своето.

Монахът не е лампа, която виси над градския тротуар и свети на пешеходците, за да не се спъват. Монахът е фар във високите скали, призван да свети в моретата и океаните, за да плуват корабите по верния път и да достигат главната точка на своето пътуване - Бога.

Светците и животните

ЖИВОТНИТЕ ВИЖДАТ ДУШАТА НА ЧОВЕКА

В една глуха гора, в забравен от хората скит, живеели двама монаси. След единия монах, когато той тихо обикалял из гората и събирал горски плодове, горските животинки тичали като послушни кученца, а по-дребните катерички, зайчета, таралежи, захващайки се със зъби или лапички за власеницата му, увисвали като шишарки на елха, затваряйки блажено очи.

Другият носел винаги хляб, за да ги храни и им говорел ласкаво, ала животните не идвали при него и го гледали страховито отдалеч.

– Ама, защо така, братко? – сърдел се този монах. – Не им върша зло, а те не идват при мен.

– А какво си мислиш за тези животни?

– Мисля си колко са неблагодарни.

Храна ви нося, от залька си отделям, а вие, гадини пак не ме обичате!

– Мили братко, не е възможно да накараш насила някой да те обикне, каквито и дарове да му носиш. Та ако можем да скрием от децата и животните лошите си постъпки, то лошите си помисли не можем. Тяхната душа има очи.

Около IV век в Мала Азия живели двама братя целители Козма и Дамян Асийски. Наричали ги безсребреници, защото не вземали никакво заплащане за своя труд. Те изцелявали не само хората, но и животните. Ходели по домовете, по горите и пустините, намирали болни животни и им помагали. Благодарните животни ги следвали навсякъде.

Честваме паметта им на 1 ноември.

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Разгледайте картинката и намерете 12 животни.

Библейски разказ

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЯ

Имало царе и императори, сега има държавни управници, които се грижат за обществения ред в държавата. Но това не е достатъчно. Има нужда и от духовни ръководители. Необходимо е да се полагат грижи и за душите на хората.

Бог промислил за еврейския народ и му пратил пророци. Те били свети мъже, които по Божие вдъхновение наставлявали хората в истинската вяра, вършели чудеса и предсказвали бъдещето. Такъв бил свети пророк Илия.

Евреите изпаднали в идолопоклонство. Имало и царе, които принасяли жертви на идолите. Те забравяли, че има само един Бог. Такъв бил цар Ахав. Той се оженил за една езичница – Иезавел и построил храм на бог Ваал, който имал вид на човек с кучешка глава. Народът се развращавал, а свещениците, които останали верни на Бога, били избивани.

Пророк Илия страдал за това нечестие. Той дошъл в двореца на цар Ахав и му казал, че ще настъпи голяма суша, ако не се покае. Но царят не се уплашил от такова

Божие наказание.

Наистина настъпила нечувана суша и земята се превърнала в безводна пустиня. Хората изнемогвали, а животните умирали. Пророкът се заселил в пусто място и се молел. Врана му донасяла храна, защото Бог може по чуден начин да спаси тези, които вярват в Него.

Народът започнал да се разкайва, но царят упорствал. Свети пророк Илия искал да му помогне да се осъзнае, като му покаже силата на истинския Бог.

Той му казал:

– Заповядай на народа да се събере на планината Кармил. Нека да дойдат и жреците.

Царят се съгласил. Излезли на планината 450 жреци. Така се наричали тези, които принасяли жертвите на

идола. Илия предложил:

– Нека направим два жертвеника: вие на Ваал, а аз на Бога. Ще сложим дърва и на двата, но огън за запалване няма да има. Който изпрати огън от небето, той е истинският Бог.

Така и направили. Цял ден жреците викали на Ваал да прати огън, но такъв

нямало. За да омилостивят своя бог, те започнали да си бодат телата с ножове, но бездушният Ваал мълчал.

Тогава пророк Илия изкопал около своя жертвеник дълбок ров и го напълнил с вода. Сложил дърва и върху тях заклано теле. Накарал стоящите там да полеят жертвеника обилно с вода. След това вдигнал очи към небето и се помолил така:

– Господи! Нека познаят всички, че Ти си истинският Бог.

В същия миг паднал огън от небето. Изгорели жертвата и дървата, а водата пресъхнала. Целият народ паднал на земята и извикал:

– Богът, на който се моли Илия, е истинският Бог!

Тогава пророк Илия се качил на върха на планината и започнал да се моли да падне дъжд. Подухнал вятър, небето се покрило с облаци и рукнал изобилен дъжд.

Царското семейство не се вразумило. Разярена от поругаването на Вааловите жреци, царицата наредила да убият пророка. Но Бог погубил нея и царя. Той бил ранен в едно сражение. Починал от загуба на кръв и кучета разкъсали тялото му.

А славният пророк за праведния му живот бил грабнат на огнена колесница жив на небето. Неговият живот е пример за безстрашно служене на Бога и истинската вяра.

Автор: Монахиня Валентина

Църковни празници

НЕДЕЛНИЯТ ДЕН

Съгласно четвъртата Божия заповед хората трябва шест дена в седмицата да се трудят, да работят, да учат и да се грижат за всичко, което е нужно за техния земен живот, а седмия ден да посвещават на служението на Бога и ближните.

В нашето Новозаветно време този седми ден е неделя, в памет на възкресението на Иисус Христос от мъртвите. В този празничен ден ние отиваме в храма на Божествена Литургия, оказваме помощ на онези, които се нуждаят от нея, четем духовни книги, посещаваме неделното училище и извършваме други благочестиви дела.

ПЕТЪР ДИНЕВ

Петър Динев е български композитор и музиколог, преподавател, диригент и певец. Във всеки български храм до ден днешен се изпълняват негови песнопения. Надарен от Бога с голям музикален талант, той посветил целия си труд на Българската църква. Всичко, което вършел, го правел за слава Божия, не за своя слава.

Роден е на 14 юли 1889 г. в костурското българско село Куманичево (днес Лития), което тогава се намирало в пределите на Османската империя, днес - в Гърция. Бил 6-годишен, когато семейството му се преселва в Цариград. Още в трето отделение, малкият Петър започва да пее в църковния хор на българския храм „Св. Стефан“, а после и в хора на църквата към руското посолство. Там получава първите си познания и учебници по хармония на Римски-Корсаков и Чайковски. В Духовната семинария учи и цигулка при Иван Кюлев, свири в гимназиалния оркестър и сам създава четиригласен мъжки хор от ученици семинаристи, а по-късно и оркестър. Двата състава редовно концертират с успех. Когато е само на 20 г., е изпълнена композираната от него музикална поема „Демон“ по текст на П. К. Яворов за солисти, хор и оркестър. С благословието на екзарх Йосиф, Българската екзархия изпраща талантилия младеж със стипендия в Санктпетербургската консерватория, за да учи компо-

зиция и източна музика, и да се завърне в България с висше музикално образование. Ректор на консерваторията в Санкт Петербург тогава е Александър Глазунов. Там Петър Динев е състудент със Сергей Прокофиев - един от най-значимите и талантиливи композитори на 20 век. В Русия близко приятелство го свързва и с оперния певец Фьодор Шаляпин - бас със световна известност. Той така цени Петър Динев, че го нарича „човек-богатство“. Поради променените от Балканската и Междусъюзническата война обстоятелства, младият студент получава писмо, с което се прекъсва следването му. На 23 години, за да се издържа, той започва работа като преводач на полици от френски език в застрахователното дружество „Россия“. Посещава редовно оперните спектакли в Мариинския театър и гледа Шаляпин, Собинов, и други.

По съвет на ректора Глазунов, на студентите по композиция, за да разширят кръгозора си и доразвият аналитичното си мислене и обща култура, било препоръчително да завършат и някой от другите факултети на университета – юридически, философски или исторически. Петър Динев завършва юридическия факултет, а на следващата година заминава за Казан при семейството на съпругата си. Там става преподавател по композиция, източна музика и пеене в Казанската консерватория. На 33 г. се завръща в България. Установява се в София и около 3 г. преподава

дава музика във Втора мъжка гимназия. Наред с това, Петър Динев е диригент на хора към Богословския факултет и на църковния хор при храм „Св. св. Кирил и Методий“, който ръководи повече от 40 г. Избран е за протопсалт на Светия Синод. Лектор е по църковна музика в Държавната музикална академия, доцент по източноцърковна музика в Духовната академия и преподавател в Семинарията. След 1944 г. работи като инспектор по музика и подначалник на културно-просветния отдел към Светия синод. През 60-те години на ХХ в. Петър Динев изнася лекционен курс в Българската академия на науките. Обучава и вдъхновява първите изследователи на старата българска музика в БАН. Автор е на "Народна литургия на св. Йоан Златоуст", на много песнопения и молитви. През целия му живот, трудът му е "служение" за издигане нивото на българската църковна музика. "Служение" се нарича и посветеният на това документален филм, на режисьора Костадин Бонев, който споделя: "Когато продуцентът ме запозна с темата, трябва да си призная, че знаех много малко за Петър Динев и започнах в крачка да разбирам за какво става дума ... Открихме неговото тефтерче, в което той е записвал важните, но също и най-незначителните неща от ежедневието си. Един от големите му приноси е, че възстановява нещо забравено в нашата музикална култура. Става дума за това, че след турското нашествие в България в края на XIV

век, много от църковните книги са пренесени в Русия. Там те са съхранени и в тях са запазени средновековните български песнопения, които в руската музикална култура се наричат "Български разпев". Този разпев е изписан със специфични старинни знаци, т.нар. невми. И Петър Динев успява да извърши колосален труд, превеждайки огромна част от намерените църковни песнопения от старите невми на съвременен нотопис. Освен това, той е блестящ композитор, който, като всеки отдаден изцяло на творчеството си човек, е живял изключително скромно. Аз не знам дали той щеше да стане известен, ако не беше Борис Христов, който да изпее неговата творба "Разбойника благоразумнаго". И по този начин хората да научат, че има такъв автор, който в този тип музика стои редом с Чайковски. Казвам това напълно сериозно, музиковедите са убедени, че е така. Парадоксалното е, че неговото огромно творчество и до този момент не е в пълна степен известно..."

За своята дейност и заслуги Петър Динев е награден с орден „Кирил и Методий“ – II степен, както и званието „Заслужил деятел на изкуствата“.

Почива на 2 юли 1980 г. на 91 години. Паметта за него, неговият пример за трудолюбие, талант и посветеност на църковното дело и на православната църковна музика в прослава на Бога остават.

Подготви: Миглена Стаматова

Слово Христово

„А Иисус рече на учениците Си: истина ви казвам, богат мъчно ще влезе в царството небесно; и още ви казвам: по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие. Като чува това, учениците Му твърде много се чудеха и думаха: кой тогава може да се спаси? А Иисус, като погледна, рече им: за човеците това е невъзможно, ала за Бога всичко е възможно“.

Иисус казва, че богат човек мъчно влиза в Царството небесно. Но да не мислите, че богатството е криво и лошо. Богатството само по себе си нито е добро, нито е зло; то става добро или зло в зависимост от нашата воля. Както с езика си можем да говорим и лоши, и добри неща, така и с богатството си можем да правим и зло, и добро, според волята си. Затова не бива

да корим богатството и да казваме, че то ни пречи за спасението, а трябва да укоряваме злата си воля, която не ни оставя да вършим добро. Защото богатството ни вреди само тогава, когато имаме зла воля и немилосърдие. Богатството нито спасява, нито погубва човека; спасява ни или ни погубва свободният ни избор.

Интересно!

Някои от монетите, за които се споменава в Библията:

Статир

Сребърник

Лепта

Драхма

Динарий

Динарий

Лепта – една от най-дребните монети, изработена от мед, които се използвали през първи век в Палестина. Заплащането за 15 минути труд е било около 2 лепти. Бедната вдовица пуснала две лепти в съкровищницата.

Драхма – гръцка сребърна монета. Една драхма е било заплащането на римския войник за един работен ден. Всички еврейски мъже ежегодно са плащали данък на храма в размер на две драхми.

Статир – гръцка монета от злато или сребро, която се равнява на две дидрахми.

Динарий – римска сребърна монета с изображението на цезаря. Работникът е получавал един динарий за 12-часов работен ден.

Сребърник – сребърна монета от град Тир. Иуда е получил 30 сребърника, когато е предал Христа. За тази сума можело да се купи неголям парцел земя в покрайнините на Йерусалим.

Подготви: Йоанна Калешева

ПРИКАЗКА ЗА ЕДИН ГОБЛИН

Един гоблин на име Марат имал огромен железен сейф в малка мрачна къща, в която той живеел вече много столетия. В онзи сейф се пазели торбички със златни монети. Повече от всичко на света, гоблинът обичал да преброява монетите си, като правел това всеки ден. Започвал да брои сутрин и приключвал вечер, след което заключвал торбичките в сейфа и отивал на полето или в гората, или в града при хората, за да им прави пакости. Марат не работел никъде: нито умеел, нито искал да работи, понеже съществата от неговия род не се занимавали нито с физически, нито с умствен труд, но и пари той не харчел. Спестявал, пазел и лелеял, получавайки удоволствие само от това, че притежава такава състояние. Малко гоблини можели да се похвалят с подобно голямо богатство. Завиждали му и тролове, елфи, леприкони, джуджета, вещици и други приказни същества. Веднъж, докато броял своите монети, установил, че едната липсва. Обзел го ужас и гняв.

– Кой се осмели да открадне от мен злато? – закрещял той оглеждайки се. Мозъкът му заврял, очите засвяткали, от устата се стичали лиги. Но вместо отговор – тишина. Тогава Марат се опитал да си спомни дали не е имало някой наблюдзо вчера, когато си броял богатството. „Покрай мен беше минала една врана, - се сетил той, - точно така, успех да я видя през прозореца!.. Значи тя е откраднала от мен монетата, мошеничката!“ Гоблинът произ-

несъл заклинание и щракнал с пръсти, в същия миг в дома се появила стресната врана. Тя се припичала на слънцето до реката и изведнъж се озовала в тъмната и мрачна стая на Марат.

– Кар-кар, как се озовах тук? – уплашено програчила тя. Гоблинът ѝ се нахвърлил, мърдайки големите си уши:

– Признай си, безсрамнице, ти ли открадна моята монета? Познавам ви, вие, враните обичате да вземате всичко, което блести, лакоми сте за чуждо! Върни ми златото!

Враната отговорила:

– Марат, ти съвсем си полудял! В твоята къща се страхуват да влязат всички птици! За какво ми е монетата, аз не ходя нито в магазин, нито на пазар, не си купувам риба или царевича! Всичко си набавям сама или на полето, или на реката!

Замислил се гоблинът, сякаш не лъжела враната, за какво ѝ е на тази птица монетата. Той щракнал с пръсти и върнал враната обратно. Пак се замислил. „А, май заекът минаваше тогава, точно той е откраднал от мен монетата!“, решил Марат и с помощта на своята магия изкарал заека от неговата дупка, докато той хранел там своите дечица с моркови.

– Хей, къде съм? – изненадал се заекът и като видял гоблина до сейфа започнал да отстъпва назад.

– Аз знам, сивоушко, че точно ти си откраднал от мен златната монета! – зак-

рещял гоблинът, смешно подсмърчайки с дългия си гърбав нос. – Върни ми я веднага, че ще те одера!

Заекът, обаче, не се уплашил и честно отговорил:

– Ние, зайците, сме честни животни, не крадем! За какво ми е монетата, та нали се храня с моркови и зеле. На мен пари не ми трябват!

Замислил се гоблинът – наистина, за какво му е на заека монетата? И го върнал в неговата дупка. Продължил да си припомня: „Докато броях монетите от шестото чувалче, сякаш чух пъшкането на мечока... точно така, той ми е откраднал монетата!“ Не минали и три секунди и мечокът се озовал в къщата на гоблина. Разбира се, той бил голям и тежък и едвам се побрал, а и къщата запращяла от тежестта му. Мечокът не можел да разбере какво прави тук и гоблинът започнал да обяснява:

– Мечо, веднага кажи къде е моята монета! Чух как си я отмъкнал от мен!

На мечока не му харесала такава версия, той хванал гоблина за ухото, доближил го до своята муцуна и, показвайки зъбите си, казал:

– Слушай, Марат, аз съм добър мечок,

но за такова обвинение мога и да те изям!

Гоблинът разбрал, че с този звяр шега не бива и бързо щракнал с пръсти. Мечокът изчезнал, а гоблинът паднал на дървения под, удряйки коленете си.

– Кой, все пак, е откраднал моята монета? – сърдито казал той и чул писък:

– Марат, в главата ти има дупка, също както и в твоето чувалче, което се е износило. Вчера, твоята монета падна от дупката в чувалчето и се търкуна под сейфа, лично го видях.

Гоблинът вдигнал очи и видял в ъгъла паяк, който плетял паяжина и ловял мухи. Паякът бил единственият приятел на Марат, защото си приличади по характер. Като се навел, гоблинът намерил под сейфа своята монета. Той изпищял от радост, извадил всичките чувалчета и започнал отново да брои своите монети. Когато броят им излязъл, той въздъхнал с облекчение, сложил чувалчетата в сейфа, заключил го със секретен катинар, закачил няколко тежки синджира и тръгнал за града да пакости на обикновените хора.

Понеже гоблините не били способни да вършат друго..

Преведе от руски език: Вера Рачева

Чудесата в природата

РИБАТА НА СВЕТИ ПЕТЪР

Рибите са най-многочислената по видове съвременна група гръбначни животни. Към 1 април 2017 година в „Каталога на рибите“ на американския ихтиолог Уилям Ешмайер има записани 34 274 вида съвременни риби. Ежегодно каталогът се допълва средно с по 200 – 500 нови видове риби.

Помнете ли си Евангелския текст, в който Христос заповяда на Петър да извади монета от устата на една риба? Оказва се, че тази риба има особеност, заради която с нея се случват чудеса и в наше

време. Тази риба, наричана „рибата на свети Петър“ живее и досега във водите на Галилейското езеро. Тя има сиво-златист оттенък и принадлежи към семейство цихлови – Cichlidae („носещи в устата“). Съвременното еврейско название на рибата е

„амнун“, което в превод от арамейски език означава „риба-майка“. Популярното ѝ име е тилапия. Тя достига дължина до 45 см дължина и тегло около 2 кг.

Интересното е, че тези риби, които се хранят основно с водорасли и планктон, се отличават с особен начин на отглеждане на потомството. Женската или и двамата родители, защитавайки потомството си от хищници и други опасности, носят хайвера и малките, новоизлюпени рибки в устата си в продължение на около месец. В устата на тези риби се събират близо 100 яйца. Дори когато рибките се излюпят, устата на родителите им остава сигурно убежище в беда. Когато родителите внезапно отворят широко устата си, това е знак за малките бързо да се скрят в нея. Даже рибки с дължина 3–4 см също използват това укритие. Когато малките пораснат достатъчно и вече не се побират в устата на родителите си, това е знак, че трябва вече да се справят сами в живота. Тогава родителите вземат в устата си някакъв предмет – обикновено гладък камък и това е знак за рибките да се отделят. Този предмет

остава в устата на рибите известно време и понякога засяда там. Съвременните рибари, които се занимават с риболов в Галилейското езеро, понякога намират в устите на тези риби различни предмети, в т.ч. и монети. Именно така станало преди две хиляди години, когато се случило знаменитото евангелско чудо със статора (монетата). Тогава събирачите на данъци в

Йерусалимския храм попитали апостол Петър в Капернаум: **вашият Учител не плащали ли ди драхма? (Мт 17:24). Иисус Христос, като Син Божий,**

бил свободен от това плащане, но за да не дава повод за обвинения, заръчал на апостол Петър да иде на брега на Галилейското езеро, да извади от устата на първата уловена риба статир и да им го даде — за Мене и за себе си (Мт 17:27). Статирът бил еквивалентен на четири гръцки драхми или един еврейски шекел, което било достатъчно за ежегодното плащане на храмовия данък за двама души.

Автори: Владимир Басенков,
монахиня Мариам Юрчук

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

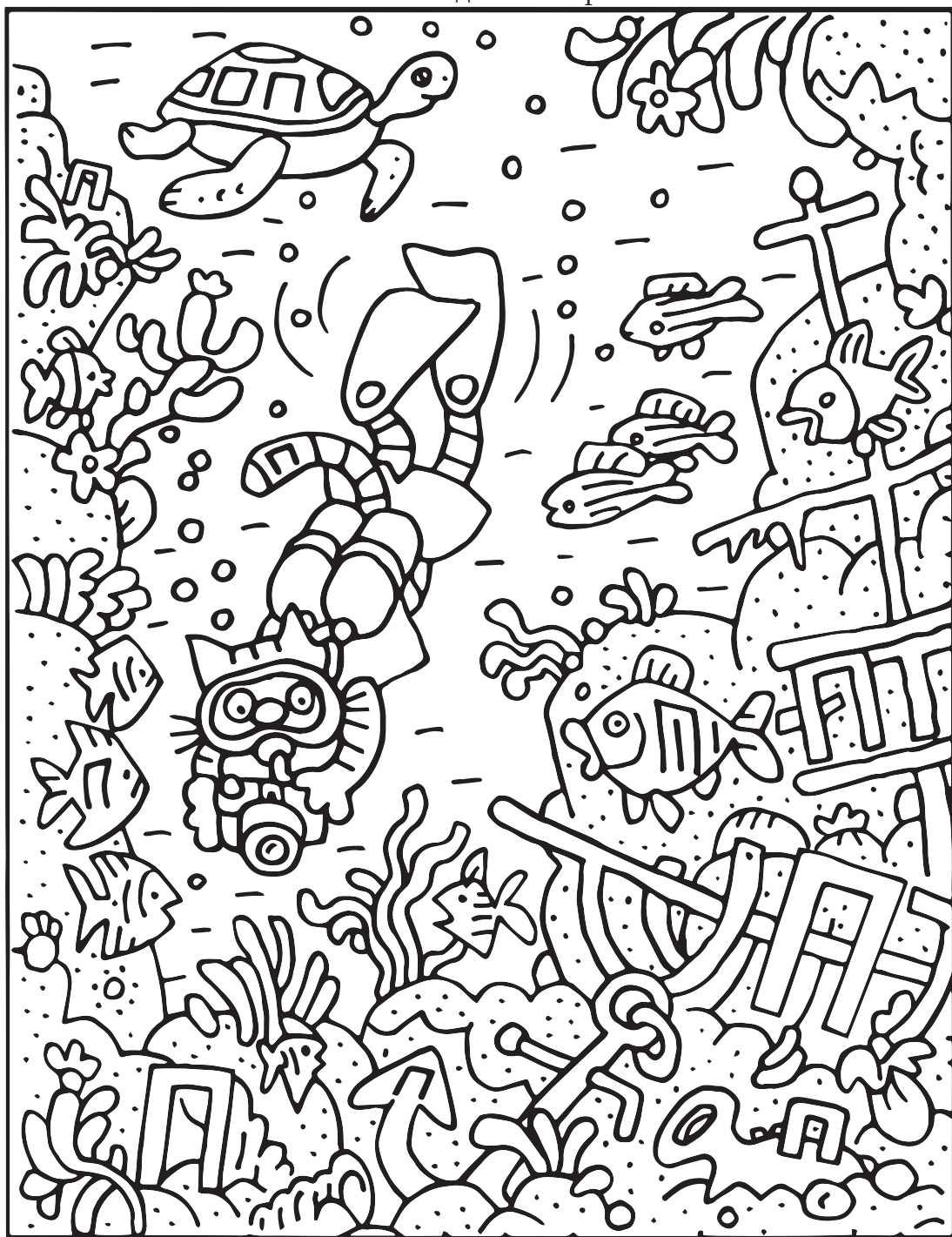

Оцветете

„П“ е буквичката на свети апостол Петър.

Котаракът се е гмурнал във водата, за да търси 10 изгубени букви „П“.

Можете ли да ги намерите?

НИМА БОГ СЕ ХРАНИ?

Какво, как и с кого е ял Исус Христос?

Исус Христос е Бог. Нима Бог яде? Нима Му е нужна храна? Разбира се, че не! Но Христос е Богочовек. Той се е въплътил и е живял сред хората в човешко тяло. А хората се нуждаят от храна и пиене. Исус е ял и пил, като всеки човек. И с Него на масата са седяли различни хора — Неговите роднини, Неговите най-близки ученици, онези, които Го канели на гости, и онези, на които Той помагал - грешници и праведници, богати и бедни... Такова съвместно приемане на храна се нарича трапеза. Да си спомним най-важните трапези, за които разказва Евангелието...

Какво ядял Исус?

Исус се родил и като всяко малко дете в началото сукал майчината кърма. Има икони, на които е изобразено как Богородица кърми Младенца Исус. После Христос пораснал достатъчно, за да приема храна така, както било прието сред Неговия народ. Заедно с Мария, Йосиф и Своите близки, Исус навярно е ял пържено зърно, хляб, потопен в зехтин или оцет, ряпа, целина, краставици и орехи, смокини и грозде, мед и стафида, леща и боб, птици, яйца, рядко — месо и често — риба, която галилейските рибари ловяли в Генисаретското езеро. Тези продукти основно съставяли менюто на жителите на древна Юдея.

Жените приготвяли началото на работния ден и след залез слънце, когато вече не можело да се работи. До 30 години Исус изкарал хляба си физически, като дърводелец. Това била физически трудна работа затава дърводелецът трябва да се пълноценно. Семейството на Исус не било богато, затава те едва ли са устройвали обилни трапези, ако в го-скромните семейни рабирателство, са много по-ценни от пищните гощавки.

Когато Исус излязъл на проповед и тръгнал из Палестина със своите ученици, по време на пътешествията също трябвало с нещо да се хранят. След като последвали Исус, неговите ученици оставили своите обичайни занятия и повече не изкарвали пари за прехраната си. Сега ги подпомагали състоятелните иудеи, които слушали проповедите на Евангелието. А освен това Исус и апостолите нерядко били гости в различни домове. Канели ги, за да чуят мъдрите слова на галилейския Проповедник, понякога и да поспорят с Него. Например, Христос бил канен на гости от фарисеи, от ревностни поборници на иудейските закони, и Той, сядайки с тях на една маса, продължавал да наставлява в Истината, която често не съвпадала с представите на домакините.

храната. На масата сядали сутрин преди ден и след залез слънце, да се работи. До карвал хляба си била физически дърводелецът храни пълноценно. Семейството на Исус затава те едва вали обилни го-скромните семейни дома царят любов и раз-

Каква риба ловили апостолите?

Много от първите ученици на Христос били рибари. Интересно каква риба ловили рибарите в Галилейското море (всъщност то е сладководно езеро, но по мерките на Израел е толкова голямо, че го наричат море)? Рибарите ловили:

Шаран

Сардина

Тилапия

Наричат тилапията- рибата на свети Петър. Според преданието, това е онази същата риба, която апостол Петър хванал по заръка на Христа. В устата ѝ той намерил монета и заплатил с нея храмовия данък за Учителя си и за себе си.

Как храната била малко, а стигала за всички?

На два пъти в Евангелието се разказват истории за това, как Христос нахранил много хора с малко количество храна, като многократно я умножил. Тази храна била хляб и риба. И тези трапези били наистина чудни.

Първата история е такава. Исус разбрал, че е убит Йоан Кръстител, великият пророк, който Го отправил с лодка до Витсаида. След тръгнала огромна се хора от различ- излязъл от лодката. нало цяло море от дошли не само, за да да получат от Него за Неговите чудеса бързо.

Докато Спасите- те, настъпила вечер- Учениците помоли- хората в селищата, но Исус наредил нахранят тълпата.

се те. – Ние нямаме толкова храна!.. Ето това момче носи пет хляба и две рибки. Ала нима това ще стигне за всички тези хора, които са повече от пет хиляди човека?"

Тогава Исус Сам взел хляба, въздал благодарение към Небето, преломил и раздал на учениците си. А учениците раздали на хората, които почивали, седейки на тревата по сто и по петдесет човека. Същото направили и с рибата. И по чуден начин стигнало за всички! И всички се наситили! Повече от пет хиляди човека – с пет хляба! Освен това учениците събрали остатъците от този хляб - дванайсет коша със зальци!

Втората история прилича на първата. За пореден път след Иисус вървяло голямо множество народ. Вървели цели три дни и през цялото това време хората нищичко не били яли. Исус извикал учениците Си при Себе Си:

„Жал ми е за тези хора. Предстои им дълъг път към дома. Не искам да ги изпращам

кръстил. Христос се към пустинно място Него пеша по суша тълпа — събрали ни градове. Исус Пред Него се шир- хора. Всички те били чуют Христа, но и за изцеление. Славата се разпространявала

лят изцелявал болни- та. Народът огладнял. ли Христа да изпрати за да си купят храна, на учениците си те да „С какво? – учудили

гладни – немощ ще ги налегне по пътя...”

„Но, Учителю, къде да намерим толкова хляб, че да нахраним всички? – притеснили се апостолите.- Ние се отдалечихме толкова много от местата, където можем да вземем храна... Имаме само седем хляба и няколко малки рибки...”

И отново Иисус заръчал на хората да седнат на земята. Взел хляба и рибата, помолил се, преломил хляба, дал на учениците си, а те раздали на хората. И отново всички се заситили. Само че този път, както свидетелства Евангелието, там имало „четири хиляди човека, освен жените и децата”, т.е. повече от четири хиляди човека, а кошниците с остатъци от хляба и рибата след трапезата били седем.

По-рано са се хранели... легнали?!

В Евангелието неведнъж се казва, че Иисус и Неговите слушатели възлягали до трапезата. Не седели, както сме свикнали ние, а възлягали. Защо така? Ами защото в евангелските времена пировете се провеждали именно така, по гръцко-римски обичай: по средата била сложена гостите около нея ложе, опирайки се тавяйки дясната ръка нея храна от общото гостите възлягали по на всеки се намирала Така можели да се да поддържат доверителен разговор.

на невисока масичка, възлягали по трима в на левия си лакът и освободна, за да вземат с блюдо. На всяко ложе такъв начин, че главата на гърдите на съседа хранят, без да бързат и

Как Иисус... Сам приготвил храната?!

Иисус не само преумножавал храната - Той Сам я приготвял! Да-да, представете си, Евангелието разказва как Господ след Своето Възкресение, Преобразен, Сам приготвил трапезата за Своите ученици. И отново това били хляб и риба.

Апостолите тогава били на риболов. Те много се радвали на неочаквано големия улов — рибите били много, били огромни, и мрежата, учудващо не се скъсала! Накрая, щастливите рибари стигнали до брега. Излезли... и видели един Човек. Той бил светъл, в светли дрехи, седял край огъня, върху въглищата се изпичала риба, а до него имало хляб. Човекът ги помолил да донесат рибата, която тъкмо били хванали. Петър, онемял от удивление, послушно извадил от лодката мрежата, в която имало сто петдесет и три риби, но се побоял да се приближи към Човека. Той гледал Преображения Христос, разпознал Го, но не смеел нито да произнесе нещо, нито да направи крачка към огъня.

Човекът подканил рибарите: „Елате, обядвайте”

Притеснените ученици продължавали да стоят до брега. Тогава Христос Сам взел хляба и рибата и ги дал на апостолите...

Как били организирани гощавките?

Гощавките по времето на Христос били не просто събирания на хората, за да хапнат. Около масата се обединявали роднини, общували приятели и единомишленици. По това кой как се разполагал около масата, по-близо до домакина или по-далеч от него, на главното място или някъде отстрани, можело да се определи кой е по-важен и по-знатен. Ако те е поканил на тържествената си трапеза виден, важен човек, на масата можело да се представиш. Богатите можели да покажат на всички колко са богати, учудвайки гостите с количеството и пищността на блюдата, но можели да изразят с помощта на щедра гощавка и своята доброта, своето милосърдие, като нахранят бедните и гладните. На свой ред, гостите имали възможността да изкажат своето почитание към домакина, да забавляват другите гости, да покажат колко са умни и остроумни.

С гощавките в Иудея били свързани специални ритуали и традиции. Преди храна, по особен начин се измивали ръцете, прочитали се молитви... Помните ли как Иисус преди трапезата на Тайната Вечеря измил нозете на своите ученици? На нас това действие изглежда странно, а в евангелските времена на Изток, това било нещо обичайно: по този начин домаки-нът показвал своята почит към най-скъпите си гости.

Самият Христос на гощавките разговарял с учениците си и с мъдрите хора на Иудея, поучавал и проповядвал. За Него не било важно, дали в близост седи знатен човек или бедняк, праведник или грешник, — Христос бил готов да сподели трапезата с всеки.

По-късно християните възприели тази традиция. През първите векове след Възкресението на Христос, християнските общности организирани т.нар. агапии: веднъж в седмицата вечер или през нощта, вярващите се събирали заедно, молили се, извършвали тайнството Евхаристия, причастявали се. А после имали обща трапеза. На масата слагали плодове, зеленчуци, риба, вино и вода. Състоятелните хора дарявали средства за трапезата. На агапиите можело да присъстват бедняци, вдовици, старци, сираци — храна имало за всички и всички оставали сити. Това била най-чудната трапеза!

Хлябът и рибата са особена храна!

Хлябът и рибата били основните продукти за жителите на Иудея. А при християните хлябът, който в тайнството става Причастие, и даже рибата, станали символи на Христос. На гръцки думата риба е „ихтис“. А освен това „ихтис“ е съкращение на гръцката фраза „Иисус Христос Божи Син Спасител“. Първите християни, които били преследвани и убивани от римляните, били принудени да крият вярата си. За да познават „своите“ и християни, те рисували на стените на катакомбите или чертаели с пръчки на пясъкa рибки. Тази обща „парола“ от лично показвала, че където е „ихтис“, там има християни.

Най-важните събития в Евангелието стават по време на иудейската Пасха. Преди празника Иисус и Неговите ученици направили пасхална трапеза,

тоест имали празнична гощавка. Ние наричаме това събитие Тайна Вечеря.

В Евангелието не се говори какво точно са яли апостолите и Христос във великата вечер, но е известна традицията на пасхалните трапези през онази епоха. Задължителна пасхална храна била „маца“ — прясна пърленка от тесто. Еврейската Пасха била посветена на освобождаването на евреите от египетско робство: хората така бързали да избягат от своите мъчители от Египет, че грабнали със себе си още незаквасеното тесто и вече след спасението пекли от него пресни пърленки. В памет на това спасение и по завета на Бога, евреите съхранили през вековете рецептата за приготвяне на маца.

На масата слагали още агнешко или ярешко месо, горчиви билки, плодове, ядки, зеленчуци, леща - яхния. И, разбира се, задължително - хляб и вино!

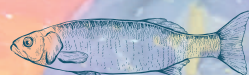
На Тайната Вечеря станало едно много важно събитие. Ето какво разказва Евангелието за него: „И когато ядяха, Иисус взе хляба и, като благослови, преломи го и, раздавайки на учениците, каза: вземете, яжте: това е Моето тяло. И като взе чашата и благодари, даде им и рече: пийте от нея всички; защото това е Моята кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на грехове“.

Така на Тайната Вечеря Сам Господ установява тайнството Причастие. И когато днес, две хиляди години по-късно, идваме в храма на литургия, приемаме чрез свещеника от Чашата Кръвта и Тялото Христови, ние по невидим за нас начин, ставаме участници именно на онази Тайна Вечеря, най-чудесната от всички трапези!

Автор: Наталия Харпалева
преведе от руски език: Йоанна Калешева

Малки готвачи

РИБНИК С ОРИЗ

Традиционно рибникът се приготвя със сладководна риба, но и с морска става също много вкусен.

Продукти за 4 порции:

- риба - 2 скумрии
- праз /ако ще пригответе рибника през зимата/ - 1 - 2 стръка
- или лук /когато го готвите през лятото/ - 1 по-голяма глава
- ориз - 1 ч.ч.
- олио - 1/2 ч.ч.
- черен пипер
- орехи - 50 г
- щипка девисил
- дафинов лист - 1 бр.
- сол
- лимон за декорация

Почистете рибата, отстранете главите,

опашките и перките. Нарезете я на колелца дебели около 2 см. Осолете, поръсете с черен пипер и девисил и я оставете да си поеме подправките.

В подходяща по-голяма тава задушете в олиото и с малко водичка ситно нарязания лук до омекване. Подправете със сол и черен пипер на вкус.

Когато лукът омекне и водата изври, сложете ориза и запържете до прозрачност. След това отгоре подредете рибата.

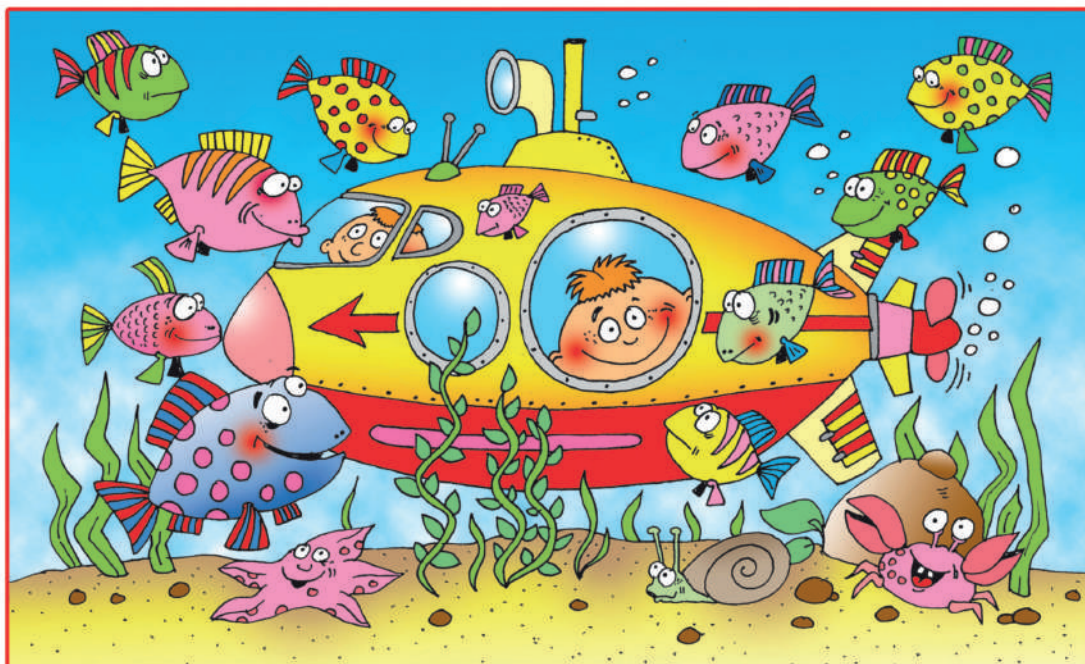
Налейте 3 ч.ч. вода. Пуснете дафиновия лист и поръсете със ситно натрошени орехови ядки. Печете рибника около 35-40 минути на 180 градуса.

Поднесете всяка порция с резени лимон.

Сготвиха: Божидар и Мария
Подготви: Десислава Моллова

Намерете 10-те разлики.

Усмихни се

- А как да определя възрастта на рибата?

- По очите.

- !?!...

- Колкото по-далече са от опашката, толкова по-стара е рибата.

- Бабче, какво си говориш?

- Броя: 1, 2, 3, 4,...., за да заспя.

- Не ти ли е скучно така?

- Скучно ми е.

- Тогава брой така: една

овца, две овци, три овци, а накрая не забравяй да кажеш и един вълк, но ако не

искаш да има вълци, брой единорози: един единорог, два единорога, три единорога...

Лу замълча и възкликна радостно, защото се беше сетила още нещо:

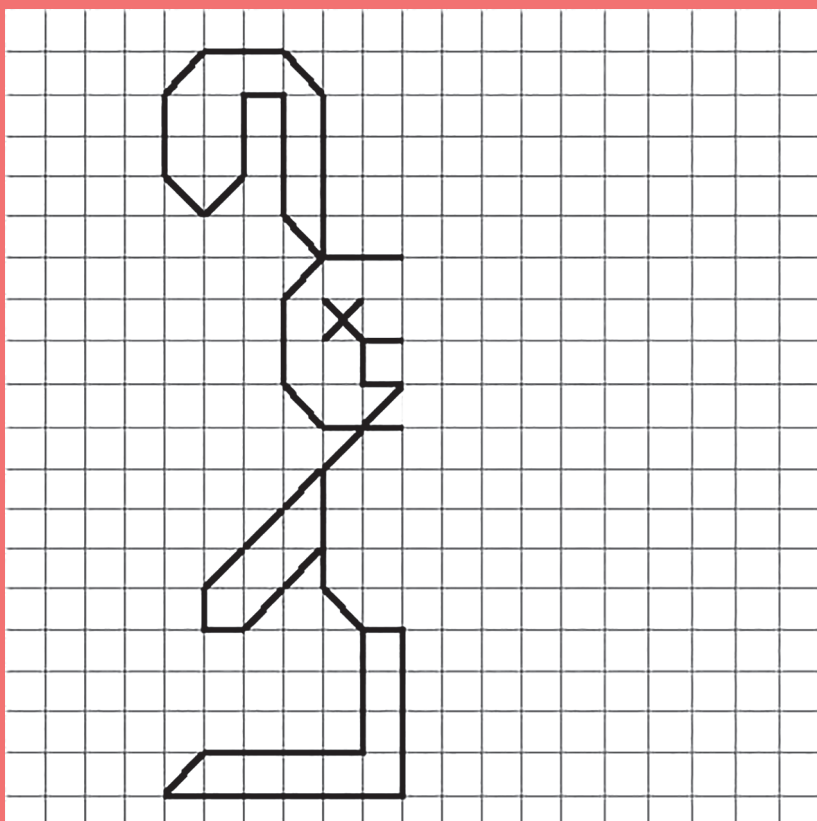
- Бабче, а ти имаш ли си мече за гушкане? То много помага за заспиване.

- Нямам.

- Аз имам много. Сега ще ти донеса.

Лу хукна към детската стая, взе едно мече и притичвайки покрай кухнята се провикна:

- Мамо, казах на бабчето два лайфхака за приятно заспиване.

Д
О
В
Ъ
Р
Ш
И

За най-малките

ПРИЯТЕЛСТВО

Една сутрин Мечо се събудил и си помислил: "В гората има много зайци, а моят приятел Зайо е един. Трябва да го нарека някак различно." И се заел да измисля име на своя приятел.

"Да го нарека Опашатко - мислел си Мечо, - не върви, защото и аз си имам опашка. Да го нарека Мустакатко, също не става, защото и другите зайци имат мустаци. Трябва така да го нарека, та всички веднага да се сещат: това е той - моят приятел!"

И Мечо измислил.

- Ще го нарека ЗАЙОКОЙТОЕМЕЧО-ВПРИЯТЕЛ - прошепнал той. - Тогава на всички ще им е ясно!

Мечо скочил от постелята и се разтанцувал.

- ЗАЙОКОЙТОЕМЕЧОВПРИЯТЕЛ!
ЗАЙОКОЙТОЕМЕЧОВПРИЯТЕЛ - пеел той. - Никой друг си няма такова дълго и красиво име!

В този момент се появил Зайо. Той пристъпил прага, приближил към Мечо, помилвал го с лапа и тихо казал:

- Добре ли спа, МЕЧОДЕТОСЪСЗАЙОДРУЖИ?

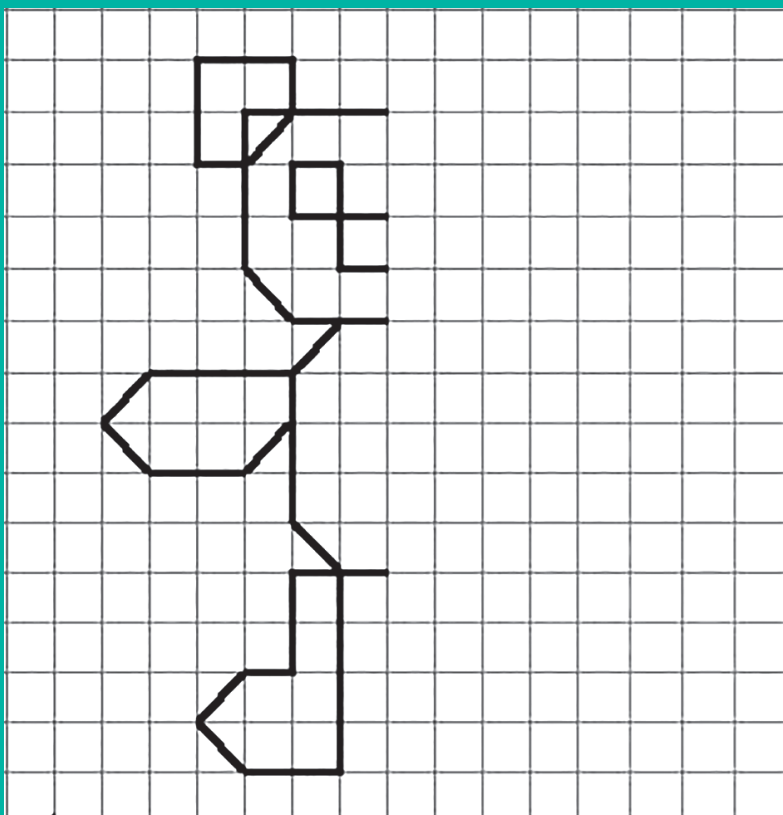
- Какво? - зяпнал Мечо.

- Това е твоето ново име! - отвърнал Зайо. - Цяла нощ умувах как да те нарека. Най-накрая измислих: МЕЧОДЕТОСЪСЗАЙОДРУЖИ!

Автор: Сергей Коалов

Превод от руски език: Мая Дългичева

И
О
Ц
В
Е
Т
И

СЪДЪРЖАНИЕ

СВЕТИ ЕВСТАТИЙ ПЛАКИДА	1
СИЛАТА НА МОЛИТВАТА	7
НАЙ-ДОБРИЯТ УЧИТЕЛ	7
ДА СЕ ПОВОЗИМ НА ТЕСНОЛИНЕЙКА	8
И СВЕТИИТЕ СА БИЛИ ДЕЦА	10
НУЖНИ ЛИ СА НИ ИКОНИТЕ НА СВЕТИИ, ЧИИТО СНИМКИ ИЛИ ПОРТРЕТИ СА СТИГНАЛИ ДО НАС?	12
МОЛИТВА СЛЕД УЧЕНИЕ	13
ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ...	14
ОДЕЯЛО	16
КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА МОНАШЕСТВОТО?	17
ЖИВОТНИТЕ ВИЖДАТ ДУШАТА НА ЧОВЕКА	18
СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЯ	19
НЕДЕЛНИЯТ ДЕН	20
ПЕТЪР ДИНЕВ	21
СЛОВО ХРИСТОВО	22
ИНТЕРЕСНО!	23
ПРИКАЗКА ЗА ЕДИН ГОБЛИН	24
РИБАТА НА СВЕТИ ПЕТЪР	25
ОЦВЕТЕТЕ	27
НИМА БОГ СЕ ХРАНИ?	28
РИБНИК С ОРИЗ	32
НАМЕРЕТЕ 10-ТЕ РАЗЛИКИ	33
УСМИХНИ СЕ	34
ПРИЯТЕЛСТВО	35

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Ставрофорен иконом Дончо Александров, Йоанна Калешева, Дияна Янчева, Филка Лефтерова,
Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов, Валя Марчелова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:30 до 11:30ч.
Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.
Ръководител: Дияна Янчева

ШКОЛА ПО ПРИЛОЖНИ ИЗКУСТВА

Всяка събота от 11:30 до 12:30ч.
Ръководител: Веселина Василева

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:30 до 13:30ч. Ръководители:
Стефан Златарски,
Мариета Златарска

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:30ч. до 12:30ч.
Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА
ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ
ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

www.kambankabg.com

Разпространява се безплатно